

РЕШЕНИЕ

№ 741

гр. София, 08.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Геновева Йончева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **10326** по описа за **2024** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на директора на Национално толоуправление /НТУ/ към Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, чрез юрк. Д., против решение № 3021 от 26.06.2024 г., постановено по НАХД № 2224 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 107- ми състав, с което е отменено негово Наказателно постановление /НП/ № BG30072023/4000/P8-691/18.12.2023 г. за налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 1800,00 лева на основание чл. 189е, ал. 12 от Закона за движението по пътищата /ЗдвП/ на И. М. И., за извършено нарушение на 179, ал. 3а с.з.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на съдебното решение. Касаторът оспорва заключението на СРС за допуснати процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП. Категоричен е, че непосочването на нарушената норма на чл. 139, ал. 7 ЗДвП не засяга защитата на санкционираното лице. Възражава и срещу извода за непропорционалност на наложеното административно наказание, позовавайки се на нормативно установения твърд размер на наложената санкция. Цитира практика на СЕС по прилагането на чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 г. Претендира отмяна на

постановеното решение и потвърждаване на НП.

Ответникът – И. М. И., в писмен отговор оспорва касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на оспорването.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, при което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да отмени оспореното пред него НП, съставът на СРС е установил от фактическа обстановка, че на 30.07.2023г. И. М. И. е управлявал влекач марка/модел „Рено П.“ с рег. [рег.номер на МПС], като е бил спрян за проверка при излизане от територията на страната на ГКПП „О.“. В хода на проверката било установено, че за превозното средство не е заплатена дължимата пътна такса. Съставен бил Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № BG30072023/4000/P8-691/30.07.2023г., в който е отразено, че на 07.07.2023г. в 08:55 часа, на Чепинци, път А-6, отсечка 60+705, е засечено с терминално устройство 10191, движението на влекач марка/модел „Рено П.“, с рег. [рег.номер на МПС], с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, с 5 оси, без да е заплатена дължимата пътна такса – нарушение на чл.179, ал.3а ЗДвП.

С идентично описание на нарушението и цифрова /правна/ квалификация, директорът на НТУ към АПИ издал оспореното НП, с което на И. М. И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лева за нарушение на чл.179, ал.3а ЗДвП.

Съдебната отмяна на НП се основава на преценката на СРС, че посочената в акта разпоредба на чл. 179, ал. 3а ЗДвП е санкционна по своя характер и не съдържа правило за поведение, което може да бъде нарушено от водача. Посочил е, че нарушената материалноправна норма е задължителен реквизит от съдържанието на АУАН и НП и липсата ѝ представлява съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като ограничава правото на защита на жалбоподателя и възможността му да разбере срещу какво конкретно административно обвинение следва да се защитава. Отделно въззивният съд е развил мотиви за нарушение на принципа на пропорционалност.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Въззивният съд е извършил цялостен анализ на събраните по делото доказателства и в съответствие със съдържанието на НП в контекста на разпоредбите на ЗАНН е формирал законосъобразен решаващ извод за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при съставянето на АУАН и при издаването на наказателното постановление.

Вярна е констатацията, че НП посочва санкционната норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, но не и нормативното правило, което е нарушено от страна на водача на ППС. Цитираните в АУАН и НП разпоредби от Закона за пътищата не представляват конкретно нормативно правило, което да е нарушено от водача.

Съгласно чл. 179, ал. 3а ЗДвП водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за

пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800 лв.

С разпоредбата на чл. 139, ал. 7 ЗДвП е въведено задължение на водачите на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 ЗП, преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупят маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползват, или да изпълнят съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. Неизпълнението на това задължение е санкционирано с чл. 179, ал. 3а ЗДвП, която не съдържа правило за поведение.

Еднопосочна е съдебната практика, че задължителен реквизит от съдържанието на АУАН и на НП е посочване на нарушената законна разпоредба. Това изискване, изрично регламентирано в чл. 42, ал. 1, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, не е въведено самоцелно, а гарантира правото на защита на санкционирания субект, който следва да узнае за нарушението на кое правило за поведение е потърсена административнонаказателната му отговорност. Нарушението на това изискване е самостоятелно основание за отмяна на НП, както правилно е приел и СРС, отричайки само поради това законосъобразността на обжалвания акт.

Несподелима е тезата на касатора за пропорционалност на наложената административна санкция. Съобразно текста на чл. 179, ал. 3а ЗДвП съдът намира, че определеното от българския законодател наказание "глоба" във фиксиран размер независимо от характера и тежестта на нарушението противоречи на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури (Директива 1999/62/ЕО), която разпоредба въвежда задължение за държавите - членки установените наказания за нарушение на директивата да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи. В този смисъл е и произнасянето на СЕС по дело С – 61/23, според което посоченото в член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г. изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер. Т. е. санкционната норма на чл. 179, ал. 3а ЗДвП, предвиждаща наказание в абсолютен размер за собственик -ФЛ на пътено превозно средство от категорията по чл. 10б ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по ЗП, а именно – глоба 1 800 лв., следва да остане неприложена. В тази насока съдът препраща към мотивите на въззивната инстанция на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, споделяйки съображенията на СРС относно интензитета на санкцията в контекста на конкретните обстоятелства по делото.

В обобщение съдът намира за неоснователно инициираното от АПИ касационно

оспорване. Дължимо е оставяне в сила на съдебното решение на СРС, поради което и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд- С. – град, IX-и касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3021 от 26.06.2024 г., постановено по НАХД № 2224 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд, НО, 107- ми състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: